

Poulsgaard (FP):

Det er egentlig så sjældent, man har lejlighed til at glæde sig herinde, men en af de dage, hvor man kan det, er da i dag.

Kulturministeren er kommet til at sige på et konservativt møde: Nu skal vi til at gøre noget mere for kulturen, nu skal erhvervslivet til at betale, nu fremsætter jeg et forslag.

De små partier bliver tit beskyldt for at spilde Folketingets tid. Her spilder regeringen Folketingets tid, så det batter. Der er jo ikke en jordisk chance for at komme igennem med dette forslag og tak for det til de partier, der har udtrykt det!

Men her er mange spørgsmål. Det er jo fantastisk: Regeringen, der har gjort alt for at nedlægge erhvervslivet i dette land – og vi kan jo se virksomheder, der lukker, arbejdspladser, der bliver nedlagt og erhvervsvirksomheder, der bliver solgt til udlandet – kommer nu med en lille luns til det: Nu kan I trække lidt fra på selvangivelsen, hvis I vil støtte kulturen.

Jeg har et spørgsmål til hr. Per Stig Møller, men da det er umuligt at få et svar, spørger jeg så Venstre.

Venstres ordfører sagde heroppe, at vi skulle støtte kulturen noget mere. Hvilket land – hvis vi ser bort fra de kommunistiske lande – støtter kulturen så meget som Danmark? Hvor meget mener Venstre at vi skal støtte kulturen med? Kan vi få nogle kroner og øre på? Eller er det bare, for at man skal være pæn i de kredse, man færdes i? Det kunne jeg da godt lide at vide.

Og så skal vi også høre den om Musikhuset i Århus, der gav sådan et kæmpeoverskud til Danmark. Jamen så lad os da skynde os at få bygget nogle musikhuse! Jeg foreslår, at vi bygger et musikhus i enhver lille flække i dette land. Jeg har da godt set, at fru Birte Weiss har været ude med sådan nogle tanker; man skal jo finde en årsag. Jeg tror, man skulle tage at læse den rapport, som vi får senere i dag, om, hvordan det står til i dette land.

Hvis de mennesker, der byggede Musikhuset i Århus, havde produceret noget, som vi kunne have solgt til udlandet, kunne vi måske have fået nogle varige arbejdspladser, der havde givet valuta. De, der arbejder i Musikhuset i Århus, gavner ikke den danske betalingsbalance med så meget som en krone. Det skal skatteyderfinansieres, hvis man skal have den slags ting til at gå op.

Og i Holstebro, som også altid bliver fremhævet – nu kommer jeg selv fra de egne – kan man da ikke få revyen til at køre længere, så mon ikke man lige skulle spise lidt salt til? Men jeg ved godt, at det er som at slå i en dyne, når man snakker om den slags ting herinde. Man ser, læser og hører jo kun det, man vil, og det, der passer ind i den mening, man selv har; det var jo ikke så rart at blive forstyrret i sine cirkler.

Jeg skal ikke gøre så meget ud af den dér fradragsfidus, der nu skal være for erhvervslivet; den synes jeg – og det har jeg sagt en gang før – at hr. Jimmy Stahr redegjorde så fortrinligt for. Den kan vi selvfølgelig ikke være med til. Vi vil gerne være med til at afskaffe skatten, og vi ønsker, at kulturlivet skal drives i frihed, men vi vil ikke lege sådan nogle julelege, som ministeren er inde på her.

Så skal vi have det nævn nedsat, og det får vi heller ikke, så det kan man godt glemme. Men hvad er det for en uskik, man kommer ind på: ministerens jeg-alene-vide, og mine venner sidder i det nævn, og de skal herefter definere, hvad kunst og kultur er. Som fru Ingerlise Koefoed sagde, har vi haft så mange fremragende diskussioner herinde om, hvad der er kunst og kultur, men ministeren skal udpege fem mand, for de ved lige præcis, hvad det er.

Jeg ville ikke være glad ved at være minister og være så sikker på mig selv. Hvis man endelig skulle have sådan et nævn – hvad vi ikke skal, men hvis vi skulle – skulle sådan et nævn i hvert fald udpeges af Folketinget, og så var det da en idé at sætte en mand som Rindal ind i det, men det blev det nok ikke, hvis det var kulturministeren, der skulle bestemme.

Det er en uskik, gentager jeg, at nedsætte nævn, hvorved vi giver Folketingets myndighed til nogle mennesker, og det, de kommer med, kan ikke engang appelleres.

Jeg kan simpelt hen ikke fatte, at en mand, der kalder sig liberal, kan komme med sådanne diktatoriske tanker, for det er jo rent diktatur, at disse mennesker får hals- og håndsret over noget og kan bestemme på alle andres vegne. Skal der nedsættes et nævn, skal medlemmerne af det udnævnes af Folketingets partier, det er soleklart. Men som sagt: Vi får ikke brug hverken for kulturstøtten fra erhvervslivet eller for nævnet, og det har jeg sagt tak for én gang.